

* * *

На край града имаше много дѣца, но повечето отъ тѣхъ бѣха закачливи, лоши дѣца. Колю и Пенка ги заминаха и се отдадеху къмъ ливадитѣ, които сега бѣха обрасли съ буйна зелена трѣва. Верѣдъ трѣвата се пѣстрѣха разни полски цвѣта: желти, сини, зелени, алени, бѣли, червени Ливадитѣ изглеждаха като пѣстри килими.

Колю и Пенка се надваряха кой по хубаво цвѣте да си откъсне, кой по пѣстра китка да си овие . . . Умориха се най-послѣ, па седнаха на полянката край рѣката на прохлада.

— Хайде, Пенке, да си поиграемъ нѣкоя хубава игра, рече Колю.

— Хайде братче! „Криенка“ азъ най-вече обичамъ. Азъ ще жумя, а ти се скрий, послѣ ще те търся.

— Добрѣ. Жуми Пенке! — рече Колю и се изгуби край брѣга на рѣката; забѣлѣза едно дърво, покачи се на него, седна и под-свирна . . .

Пенка си отвори очитѣ и почна да търси братчето си. Ходи нагорѣ, ходи надолѣ, гледà на лѣво, гледà на дѣсно . . . — нѣма го. Три пѣти мина край дървото, обиколи го, гледà около стеблото му . . . — нѣма, та нѣма . . . Хрумна ѝ лоша мисълъ въ главата: „Дали Колю не е падналъ въ рѣката и се е удавилъ“. Тя потрепера при тая мисълъ, краката ѝ се подкосиха, сърдцето ѝ бързо заигра . . . Тя се загледа въ рѣчния виръ;